

IBUNIA

ARDEALULUI

A magyarországi románok szócsove. — Organ de afirmare al Românilor din Ungaria

Szerkesztőség és kiadóhivatal — Redacția și administrația:

Kolozsvár—Cluj, Str. Deák Ferenc-utca 36. Telefon: 17-49.

Căsuța poștală Nr. 3.

Stăpân și rob

Ori care om din lume este stăpân și rob în același timp. Ori cine dintre noi trebuie să se simtă stăpân și rob deodată. Tot omul trebuie să fie stăpân peste voința sa și trebuie să fie robul conștiinței sale. În acest înțeles este stăpân și rob fiecare dintre noi. Amar celui ce nu poate fi stăpân pe voința sa. Fericit este cel ce se simte rob de conștiința sa.

Cele două pietrii, pe cari s'a așezat temelie caracterului tare, sunt voința și conștiința.

Fără de voință nu se poate clădi nimic vrednic, nimic măreț, nimic sfânt pe pământ.

Fără conștiință nu se poate ajunge la viață pașnică și nici la mântuire.

Pe drumul de urcuș al vieții numai sufletele cu voință dărză merg cu pasul spornic spre izbânda idealurilor visate și dorite.

Danil, profet ales alui Dumnezeu, la etatea de 14 ani a fost dus la curtea marelui împărat Nabucodonozor, unde era mare lux și bogăție în mâncări și vinuri alese, dar el trei ani într'una a rămas stăpân pe voința sa și a zis mereu: „Nu, Nu voi mânca din carnea cea oprită și nu voi bea vin.“

Omul cu voință, singur el, știe să spună „nu“, când pornirile l'ar îndemna la lucruri oprite.

Omul stăpânit de voință, singur el știe să zică „nu“ ispitelor ce-l înconjoară, fiindcă este robul conștiinței sale, care-i poruncește, ca un stăpân robului său: nu face asta.

Acolo, unde stăpânește voința, conștiința este glasul lui Dumnezeu, care glas zice: abține-te, rabdă, nu face răul, fă binele.

Când omul este robul conștiinței sale, de nimic nu se teme mai mult decât de conștiința sa.

În țara în care stăpânește voința și, în care sufletele sunt robite de conștiința glasului Dumnezeesc, este adevăr, dreptate, pace și iubire. Căci: e mai prețios pentru o țară să aibă în case mici suflete mari, decât în case mari suflete mici.

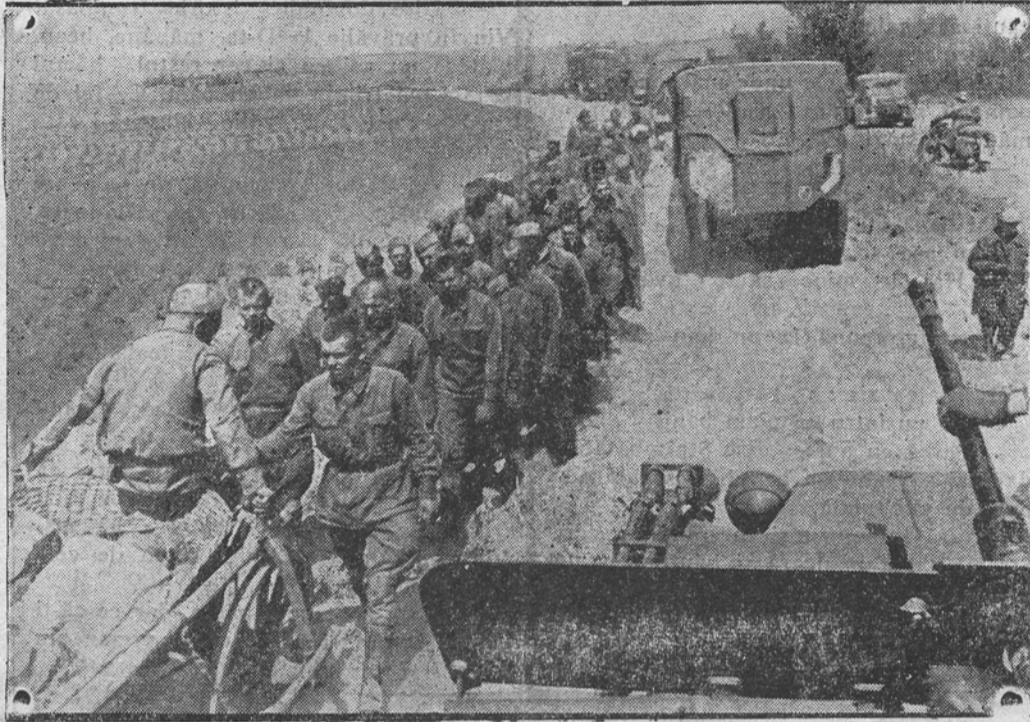
Conștiința curată, cu principii sănătoase și stăpânită de voință puternică rămâne măreață în orice faptă. Fiindcă: în orice faptă, atât mare, cât și mică, privește spre Dumnezeu, spre Cer, spre veșnicie, unde toate să numără, toate se cântăresc și toate se judecă.

Oamenii acestui veac, al rătăcirilor, ar trebui să învețe de la sclavul Epictet, că fericirea lor nu este acolo, unde o caută ei în orbirea lor; adecă nu este în forță, căci Orfelii și Myro stăpânind cu forța, n'au fost fericiți; nu este nici în domnie, căci Nero a fost servitorul nebulniei sale.

Fericirea zace în voința stăpânirii de sine, în mulțumirea conștiinței robite de glasul lui Dumnezeu și de poruncile Sale sfinte și în veci neschimbate, în puterea păcii lăuntrice.

Frate al meu, nu te întreaba mereu: Pentru ce este așa bine să fi rău și atât de rău să fi bun, căci — precum soldații cei bravi cari au fost decorați cu crucea de fier nu se predau, așa nici tu nu trebuie să te predai păcatului și rău-

Pe drumurile Basarabeli...

Pe o parte a șoselei curg nesfârșiți convoaie de prizonieri sovietici, iar pe cealaltă parte înaintază trupele aliate victorioase.

Trupe japoneze au debarcat în Indo-China

— Japonezii au ocupat mai multe baze navale și aeriene —

Criza din Extremul Orient, după cum era de așteptat, a ajuns într'o fază decisivă. Un comunicat neoficial al agenției „Domei“ anunță din Tokio, că unități din marina și infanteria japoneză ar fi debarcat deja în Indo-China, unde au ocupat mai multe baze navale și aeriene. Hotărârea luată din Japonia este considerată de cercurile internaționale ca o măsură de securitate în vederea unei acțiuni de mai mare amploare, pe

care o va întreprinde în cel mai scurt timp.

Prima operațiune militară japoneză, care ușor poate să aibă ca urmare izbucnirea unui conflict general în spațiul asiatic, a avut ca obiectiv Indo-China. Părerea unanimă a ziarelor streine este însă că tot Siberia rămâne obiectivul principal al expansiunii japoneze, împotriva căreia se va îndrepta la momentul oportun toată forța militară a Japoniei.

OCUPAREA BAZELOR NAVALE ȘI AERIENE DIN INDO-CHINA

BERLIN, 25. (DNB.) Un comunicat neoficial al agenției „Domei“ anunță, că trupe japoneze au debarcat în Indo-China și au ocupat două porturi militare și șase aeroporturi.

FRANȚA A LĂSAT ÎN GRIJA JAPONIEI APĂRAREA INDO-CHINEI

ZÜRICH, 25. (Bud. Tud.) Ziarul „Neue Züricher Zeitung“ anunță din Tokio:

Din isvor competent se anunță, că se poate aștepta încheierea unui acord franco-japonez, care în mod practic lasă în grija Japoniei apărarea Indo-Chinei. Se afirmă, că ocuparea punctelor strategice din Indo-China se va produce în cursul săptămânii viitoare.

Părerea ziarului „Daily Express“ este că deși presa japoneză pretinde război împotriva Indo-Chinei, totuși amenințarea Japoniei se îndreaptă în primul rând împotriva Siberiei. Ziarul crede, că puterile axei pregătesc o acțiune în Sudul Atlanticului, urmărind să-și asigure controlul Dakarului și ocuparea mai multor baze în America de Sud.

Acțiunea Japoneză în Extremul Orient amenință interesele Statelor-Unite

WASHINGTON, 25. (D.N.B.). — D. Sumner Welles secretar de stat la departamentul externelor a afirmat în declarația sa de Joi, că măsurile luate de Japonia în Indochina franceză amenință securitatea Statelor-Unite și periclitează interesele americane din Extremul Orient. (MTI).

lui satanic — și tu ești decorat cu Crucea Domnului Isus, care te-a făcut stăpân pe voința ta și rob al conștiinței tale, spre binele tău și spre mântuirea ta.

Așa să trăiești ca stăpân.

Așa să mori ca rob creștin.

„Deo servire, regnare est“...

D. E. NICOARĂ.

MAREA NEAGRĂ

Războiul care este în curs între Germania, aliații ei și Rusia Sovietică, a transformat Marea Neagră în teatru de operațiuni, unde după primele comunicate germane importante, forțele navale germano-române s'au ciocnit cu unități din flota sovietică.

Marea Neagră, deși ca întindere nu joacă un rol prea important, prin așezarea ei deține un important rol economic. Într'adevăr Marea Neagră, precum Marea Baltică este o anexă a Mării Nordului, poate fi considerată ca o anexă a Mării Mediterane, fiind singura cale pe apă care leagă răsăritul european de bazinul Mediteranei. Asemănarea dintre cele două mări „anexe“ iese și mai mult în evidență considerând că ceea ce este pentru Marea Baltică Sunda, Kattegat-ul și Skagerrak-ul, în Marea Neagră îi corespunde Marea Marmara, Dardanelele și Bosforul.

Spre deosebire de litoralul Mediteranei, foarte bogat în golfuri și estuare extrem de favorabile navigației, coastele Mării Negre oferă doar puține locuri de refugiu vaselor, în consecință numărul porturilor este extrem de redus în comparație cu întinderea litoralului.

Litoralul din Miază-zi și cel al Anatoliei este foarte sărac în porturi. Dealungul coastelor se ridică munți sterpi, cari împiedică orice legătură cu interiorul țării. Acolo unde cursul vre-unui râu străbate lanțul munților s'au dezvoltat porturi înfloritoare. Astfel Ereğliz, portul de încărcare al cărbunilor exploatați în regiunea Şonguldak. La gurile râurilor Kizil Irmak și Yesil Irmak se află portul Samsun, centrul unei importante regiuni unde se cultivă tabacul și punctul de plecare a liniei ferate ce duce spre Alexandria și Syria. Deși coasta este foarte populată, afară de Trapezunt, de unde pornesc liniile de comunicație spre Iran și Erzerum, alte porturi mai importante nu sunt.

Coasta rusească dispune de porturi mai multe și mai bine situate. Cel mai important este Batum, unde se termină conducta de petrol dela Baku. Nu departe este portul Noworissisk, care acum 80 de ani era un săr părăsit, iar acum un mare oraș cu o radă unde pot găsi adăpost peste două duzini de vase transoceanice. Este portul de încărcare al petrolului din regiunea Grosny.

Litoralul nordic al Mării Negre este impropriu navigației moderne. Adâncimea nărilor este prea mică și fărâmul este plin de mlaștini și nisip. Singurul port ideal este Sevastopolul, o bază navală excelentă în peninsula Crimeiei. Pot fi remarcate apoi mici porturi Fedosia și Nikolajew, fără mare importanță.

În schimb Odessa situată la răscrucea drumurilor celei mai bogate provincii rusești este portul de import și export al comerțului rusesc ce se îndreaptă spre Mediterană.

Litoralul apusean nu dispune de porturi potrivite. Singurele practicabile și cari au instalații moderne, sunt Constanța pe litoralul românesc, Varna și Burgas pe coastele bulgare ale Mării Negre.

Marea Neagră, care în tot decursul istoriei a fost un punct de ciocnire a intereselor atât de deosebite ale marilor puteri, joacă din nou un important rol. De data aceasta însă va fi cimitirul speranțelor rusești de permanentă expansiune spre strâmtori.

GRAI ȘI SUFLET ROMÂNESC

EU SUNT O MÂNĂ
DE PĂMÂNT

Doamne,
Eu port în trupul meu păcat și ură;
In suflet port tot cerul cu lumină;
In dorul meu cerească 'nvățătura
Și inima smerită Ți-se'nchină.

De multe ori eu nu știu ce să fac;
Mă simt chemat în două părți deodată
Și nu prea pot Părinte să le 'mpac
De nu-mi trimiți iubirea ta de tată.

Eu știu, că sunt o mână de pământ,
Dar m'ai zidit Părinte din iubire;
Imi poartă grija Duhul tău cel sfânt,
Căci mi'ai sădit în suflet nemurire.

TEODOR CICEU

VARA MEA ȘI-A SATULUI

Caietul de vis
Iși toarce firul,
Și va țese pânza cu mărgel.
Dimineața-șterne patrafirul
Prin poene
Și vâlcele.
Arșița
Pune cunună 'n iarbă,
Mâna soarelui
O strânger 'n poală.
Un moșuț ce-i trist,
Suspina'n barbă,
Trage horea cea domoală.
Pleasna vântului
Aspru se'ndoaie;
Holdele de grâu
Alin se-apeleacă.
Din găleată
Toarnă astăzi ploaie
Pentru brazda cea săracă.
Cântecele
Amuțesc în noapte;
Lumânări de stele
Se arată.
Mierla tace
Și-i îngândurată;
Merele domnești
Sunt coapte.

VICTOR ILIEȘIU.

Biblioteca „Tribuna Ardealului“

Au apărut și se află de vânzare la
toți chioșcarii și depozitarii:
Nr. 1. De pe Mureș și Câmpie — hore
și chiuțuri. 30 fileri.
Nr. 2. Iosif Vulcan — 100 de ani dela
nașterea lui — de Preot Ion
Georgescu. 20 fileri.
Nr. 3. Doine și Balade — Obiceiuri de
nuntă. Culegeri de folklor de pe
Murăș și Câmpie. 20 fileri.

DE PE LA NOI...

Era așa de liniștit amurgul acela tomnat,
în grădina noastră, frunzele prinseră
ceva din ruginiul vremii și nu-și spuneau
nimec, căci fir de vânt nu le 'nlesnea gră-
reia.

In seara aceea, am stat până târziu în
grădină. Câteva ciocănituri în poartă mă
chemară s'o deschid. Se întunecase de-a-
binele.

— „Acasă ești vere? Vino te rog mai
aproape“. Și oarecum nemulțumit mă duc
să văd ce are să-mi spună.

— „Tu ești, mă prăpăditule, iar ai înce-
put să umbli noaptea prin sat?“

— „Ssst, vere, abia am scăpat de gura
mamei și-am dat peste tine. Ia ascultă, bine,
dar să nu afle nici pământul, că nu vreau
să mă lase. Nu pot să le dau ascultare, ce
vrei, toți tovarășii m'au lăsat. In seara asta
mă 'nsor, înțelegi? Căruța-i gata în groapa
din capul satului, cu sluga nost' și ne aște-
ptă. Eu am venit după tine, hai, nu mai
sta la gânduri; poate pui o vorbă bună pe
lângă mama, când vom veni cu mireasa,
că-i mâniașă rău și nici nu vrea să audă
de însurătoare. Zice să-mi fac cățania în-
tăiu. Tătuțu-i mai îngăduitor“.

Dacăș fi putut să-i dau povață i-aș fi
dat'o tot pe-a lelii Marie, mama lui, dar îl
știu îndărătnic și n'am mai stăruit. Apoi
mă împingea dorul de-a vedea cum se în-

Dreptatea și strâmbătatea

Dreptatea și strâmbătatea s'au întâl-
nit și ele odată pe lumea asta și atunci
să vedeți cum:

Venia dreptatea de unde o fi venit,
alungată de bună seamă și oropsită și
flământă și necăjită de amorul ei sâr-
mana! Iată în drum dă peste strâmbă-
tatea greoaie de saț și îngâmfare fudulă
și trufașă ca una ce hălăduia bine
de tot.

— Bun întâlnit cucoană zise Strâm-
bătatea semeață!

— Bun găsit Strâmbătatea — zise
Dreptatea amărâtă.

— Ira, da de unde vii așa de amă-
râtă, prăpădită și zdrențăroasă și de ce
cauți așa gales.

— Ori n'ai mâncat azi?

Dă unde vin? De unde mă gonesc toți
oamenii și adevărat ziseși că nici n'am
mâncat astăzi.

— Ți se cade!

— De ce?

Păi dacă nu știi să trăiești în lume.

Cum așa?

— Hai cu mine să te 'nvăț a trăi
bine!

Merg împreună la un han să ospă-
teze.

Dreptatea zise:

— Eu nu intru că n'am bani!

— Parcă eu am — zise Strâmbătatea,
dar hai să mâncăm ba să ne scoatem și
bani de cheltuială.

Intrară înăuntru și începură a cere
Strâmbătatea mâncare și băutură la un
băeat din prăvălie...

Dreptatea mânca și nu prea, mun-
cind-o gândul cum are să iasă din în-
cercătură...

Strâmbătatea cere socoteala la băeat.
Băiatul repede o face și așteaptă plata.
Strâmbătatea mai ceru ceva băutură și
când băiatul o aduse Strâmbătatea îi
zise:

— Restul băete, uitași să ni-l aduci?

— Ce rest, cucoană?

— Cum ce rest? Nu-ți dădai un gal-
ben când mi-ai făcut socoteala? Ce? Ai
uitat?

— Mie? — zise băetul uimit. Aveți
greșală, cucoană, poate ați dat altui
băeat, mie nu mi-ați dat nimic.

— Cum așa, zise Strâmbătatea; vrei
să mă furi? Și furioasă strigă pe stăpân.

— Uite domnule istorie frumoasă!
Viu în prăvălie la D-ta, mânânc, beau,
plătesc un galben și cer restul, băetul
D-tale mă trimite la alt băeat. Ce fel de
treabă-i asta? Prăvălie cinstită-i asta
sau ce?

— Vai de mine cuconiță, nu se poate
una ca asta. S'a făcut greșală poate.
Iertați cucoană vă rog. Și jap! jap! două
palme băeutului înlemnit și numără stă-
pânul restul cucoanei zicându-i băia-
tului:

— O să ți-i scad din socoteală tâlha-
rule...

Iar băiatul își făcu cruce, zicând
amărât:

— Doamne, Dreptate unde ești să
vezi și să auzi cele ce se întâmplă aici!
La care întrebare Dreptatea i-a răs-
puns în gând, înlemnită și ea de cele
ce văzuse:

— Aicea sunt, măi băete, dar ce să-ți
fac dacă văd și aud, câtă vreme am
mâncat și am băut și eu!

Impresii literare

Un prieten, care s'a depărtat de noi cu
supărare ne scrie acum: „Iată-mă revenit.
Al vostru sunt din nou. Am senzația că
sunt amanta necredincioasă, care după o
lungă rătăcire prin brațe streine se întoarce
la primul ei amor...“

Amanta necredincioasă! Asemănarea nu e
rea. Căci e ceva feminin în această nestor-
nicie a prietenilor literare și încă fe-
minin în înțelesul rău al cuvântului: ceva
din femeia modernă, stăpânită de patima
momentului. Capricii, cochetărie și nervi
desvlușii.

Asemănarea o putem duce și mai departe.
Această femeie își țărăște în noroi tot ce
are mai sfânt. Și ce poate fi mai sfânt ca
iubirea?

Dar, să nu osândim, ca să nu fim osân-
diți. Statornicia în afecțiune și stăruința cu
încăpăținare către aceeași țintă, sunt în-
determinări burgheze. Artistul, dacă azi e în
noroi, mâine își ridică privirea spre
zarea albastră și aleargă pe câmp după un
fluture.

Când judecăm deci, prietenii literare,
nu vom fi sentimentali. Vina — vorba poe-
tului bătrân — e a sexului. De ce să cerem
să fie altfel aceia, căci prin chiar firea lor
nu pot fi decât slabi și mlădioși? Artistul
și-a creat anumite prerogative. El socote
cuvântul „artă“ în fel de haină magică, în
care înfășurându-se, e la adăpost de orice
înviniere. E liber să judece strâmb, unde
burghezul judecă drept; e liber să fie tul-
bure unde burghezul e limpede ca lumina
zilei. Și tu trebuie să-l tolerezi, cum ai to-
lera un copil rău și răsfățat, fără să te su-
peri. (Il. Chendi)

soară așa la repezeală, poate de, cine știe...

— „Dar pe cine vrei să iei, mă Vasilică?“

— „Știi pe fata aceea, cu care am vorbit
la târgul din Aghireș, pe Florica lui Gheor-
ghia Badii“.

— „Mă, d'apoi ne ia badea Gheorghe cu
jorda dela casa lui, dacă mergem amu în
puterea nopții. Trebuia să mergem mai de
vreme și cu oamenii mai bătrâni așa cum se
fac treburile aceste, — păi, cu noi n'o să
steie de vorbă.“

— „Ei las' că-i vedea tu“.

Fără nici o pregătire am plecat. Căruța
era gata de plecare, după cum mi-a spus.
Ne-am așezat amândoi pe un sac plin cu
fân peste care era așternut un țol.

— Hai Găvrilă, dă-le drumul că s'or fi
săturat așteptând și n'am gust de loc să mă
'ntorc singur“.

După două lovituri de sbici, caii sburau
nu altceva. Parcă am fi fost niște zmei în-
verșunați pe Făt-frumos, pe-a căruia iubită
mergem să i-o răpim. Multe gânduri mă
frământau dar le tăceam; mai ales nu-mi
venea să cred, că în locul meu, pe sac, va
sta la întoarcere mireasa înconjurată de
brațul voinic al vărului meu. Și el era afun-
dat cu totul. Nu știu de ce, dar îmi era
necaz, că nu pot întrezări firul ce, fără în-
doială, se torcea cu îmbelșugare din caerul
gândurilor lui. De-o parte și de alta a dru-
mului, câte-o umbră de casă ce abia se
desprindea din întuneric, rămânea în urmă.

— „La cotitură, lângă pod, să oprești —

zise către Găvrilă.

Ajungând la cotitură ne-am oprit. Vasili-
că a sărit din căruță și-mi zise:

— Hai vere, să mergem numai noi doi“.

Mai mult mă trăgea după dânsul. Imi era
oarecum teamă, căci nu mă lămurise deloc.
Lui, îi erau mâinile foc de ferbinți. Pășiam
ușor și iute. După ce am trecut podul, Va-
silică își strânse ochii și-și întinse capul
înainte să pătrundă mai bine întunericul.
Numai ce-l văd că mă lasă singur, și-o ia
la fugă spre o poartă. Am zărit o umbră.
Vasilică se opri lângă ea. Un răs ușor, câ-
teva șoapte și-i simții că vin încoace. Văru-
meu ținea în stânga o legăturică, iar cu
dreapta brațul fetii. Nu-mi putui opri mira-
rea. O știam pe Florica de mai mulți ani,
puține fete-i treceau înainte. Știam și pe
badea Gheorghe aspru, hotărât și mi se pă-
rea că visez. Deabunăseamă, dar mult
trebuie să se iubească de umbră în puterea
nopții fără știrea părinților. El din alt sar
și ea cu legăturica prin ce fiori n'o fi tre-
cut, până la venirea alesului...

In căruța mireasa s'a așezat între mine
și văru-meu... Căii porniră în trap. Din
dreapta venea un miros de cimbru, busuioc
și aier cald de răsuflare.

— „Vai, de când te-așteptam, Vasilică,
credeam că nu mai vii“.

— „Da? Floriță“ și o strânse ușor de mij-
loc.

Aproape de marginea satului, căruța se
opri ca trăznită, iar caii sforăiau în două

ȘTIRI ȘCOLARE

Viitorul an școlar

După cele ce se știu, până acum, pentru
România din Transilvania nordică vor func-
ționa și în viitorul an școlar (1941—
1942) aceleași școli și instituții cu limbă
de predare românească ca în anul trecut.
Despre situația școlilor confesionale, încă
nu avem date și nu știm în ce mod se va
aranja această problemă.

Părinții, studenții, elevii, școlarii și toți
cei interesați e bine să se pregătească din
timp cu cele necesare pentru viitorul an
școlar. In anul ce urmează nu va mai ră-
mânea nimeni acasă dintre cei ce (studenți,
elevi, eleve) trebuie să urmeze școala.

Toate informațiile, în această privință —
îndată ce le vom obține — vor fi anunțate
în ziar.

Direcțiunea Liceului de băeți din Kolozs-
vár-Cluj, Secția română

PUBLICAȚIUNE

Ministerul Cultelor și al Instrucțiunii
Publice prin ord. Nr. 70.934—1941,
V. 1, din 7 Iulie a. c. a stabilit lucrările
de început de an conform programei de mai
jos.

1. Examenele de corigență: 26 August la
ora 8 dimineața.
2. Examenele particulare și de diferență,
partea scripturistică: 26 August la ora 8
dimineața.
3. Inscriverile pe anul școlar 1941—1942
vor avea loc în localul secției maghiare
(Farkas-u. 9. sz.) în cursul zilelor de 28,
29, 30 August a. c. între orele 8—13.
4. Deschiderea solemnă va avea loc la
15 Septembrie.

Kolozsvár-Cluj, la 23 Iulie 1941.

Direcțiunea

Institutul de Educație „Sf.
Tereza“ din Kolozsvár-Cluj

Se aduce la cunoștința celor interesați că,
în anul școlar 1941—1942, va funcționa în
acest institut: *Internatul pentru elevele dela
școlile secundare din localitate.* Taxele de
întreținere, le vom anunța încurând.

Kolozsvár-Cluj, 24 Iulie 1941.

Direcțiunea

Când are cineva prieteni, nu trebuie să se
îngrijească de dușmani.

*

Oamenii se cunosc numai la întâmplări: vi-
teazul la război, înțeleptul la mânie, și
prietenul la neove.

picioare. Cât ai clipi, furam înconjurați de
o ceată de flăcăi din satul Florichii, fiecare
având câte un băț sănătos. M'am lipit
strâns de mireasă mai mult tremurând.

— „Hei! Frate Vasilică — strigă unul din
ceată — credeai că iei fata dela noi și pleci
fără să dăm ochii! Ai avut noroc cât păr pe
cap. A fost să fie a ta. Vezi cât; suntem?
Nu scapi teafăr dacă nu ne dai răscumpă-
rare“.

Vasilică văzu că n'are încotro, scoase câ-
teva hârtii și le dete. S'au dat toți la o parte.

— „Să vă fie calea bună și să aveți no-
roc“ — strigă unul din ceată, apoi un chiuț
răsună până departe. Căii porniseră în
goană.

Lucașfăruș de ziuă era sus. Zorile sub-
țiau încet, încet, umbrele nopții. Când ajun-
serăm la poarta lelii Marie se îngâna ziua
cu noaptea.

Pe vatră 'n tindă ferbea măsura de mă-
măligă. Ea nici nu știa că Vasilică nu-i
acasă. Când ne-a văzut a rămas ca trăznită.
Tatăl Vasilichii ne-a primit bine. Nici lelea
Marie nu rămase îndărătnică când văzu
pe mireasă cât de bine se potrivește cu fe-
ciorul ei.

Amândoi bătrâni au alergat prin ocol
de-au prins cea mai frumoasă găină, pu-
nând-o la foc, pentru ospățul copiilor lor.

Eu am plecat acasă, gândindu-mă ce va
fi spus badea Gheorghe când a văzut că sin-
gura lui „floare“ Florica, l-a părăsit...

IONEL BULBOACĂ